

ligere fandt Sted i vor Lovgivning, idet hele denne Foranstaltning betragtedes som en Politiforanstaltning. Det er i og for sig vistnok aldeles givet, at en Lov som denne, der vil indskrænke en Uffit, er i og for sig ikke vel seet — Folk holde nu engang af deres egne Uffitte —, og den vilde vist ikke vinde i det almindelige Omdømme derved, at dens Udførelse blev sat i Forbindelse med Politiforanstaltninger og Anmeldelser og Angivelser og Sagnende. Vi have derfor troet, at det i alle Henseender maatte ansees for gavnligt, ligesom Afgiftens Beløb jo skal indflyde i Sogneskassen, ogsaa at lade Sogneforstanderskabet være den Autoritet, der nærmest skal tage sig af Lovens Gjennemførelse, og det er i Overensstemmelse hermed, at vi have tilladt os at foreslaae, at Loven først træder i Kraft den 1ste Januar næste Aar, idet Skatten maa opkræves sammen med de øvrige communale Skatter, og det communale Skatteaar gaar jo, som bekjendt, fra den 1ste Januar til den 1ste December. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale dette Forslag til det høie Thingets Velvillie.

Thalbitzer: Uagtet det er mit Ønske, at denne Lov aldeles ikke blev udvidet til Landet, har jeg dog troet, at det var et for dristigt Foretagende at stille et saa radikalt Forslag, især med Hensyn til den Stemning, der viste sig her under Sagens 1ste Behandling. Det forekom mig nemlig, at Thingets Majoritet var stemt for, at Loven skulde tages, som den var forelagt af Regjeringen, og muligen endnu strengere. Dette viste ogsaa Udvalget af Valgene til Udvalget. Udvalget har ogsaa eenstemmig indstillet Sagen saaledes, at der slet ikke skal være nogen Forskjel mellem Landet og Kjøbstæderne. Jeg har imidlertid troet at kunne slutte mig til Udvalgets Forslag — og det gaar maasse flere paa samme Maade, der have samme Anskuelse som jeg —, naar de Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, kunde blive vedtagne. Det gjælder navnlig med Hensyn til det Endringsforslag, jeg har stillet under Nr. 1 til § 1, at Ordene „paa Landet“ skulle forandres til „i alle Landsbyer“. Det stemmer med det Princip, som vistnok er anerkjendt, at man altid skal stjelne mellem, hvad der hører

under den Privates og det Offentliges Omraade. Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Wichfeld) udtalte ved Sagens 1ste Behandling saa rigtigt og træffende den Forskjel, der i denne Henseende er mellem Kjøbstad og Land, nemlig at, saasnart man kommer udenfor sin Bolig i en Kjøbstad, saa er man paa offentlig Grund, hvor det Offentlige har Ret til at controlere, hvad der skeer, hvormod man paa Landet, og navnlig ved Udslyttersteder, er paa sin egen Grund, paa sin Mark, hvor hverken det Offentlige eller andre Private have Noget at sige. Jeg troer, at det Princip, der er slaaet fast i vor Grundlov, at Boligen er ukrænkelig, ogsaa for Landet, navnlig ved Udslyttersteder, kan forlanges gjort gjældende med Hensyn til Vorde. Englænderne holde saa stærkt paa denne Ukrænkelighed, at de sige: „Mit Hus er min Borg“ eller correctere „min Fæstning“. Det troer jeg ogsaa, man kan anvende paa Landet. Udslytterens Mark er hans Fæstning; der har han Lov til at gjøre, hvad han vil; uden at det Offentlige eller nogen Privat kan blande sig derti. Selv om han spadserede omkring paa sin Mark med 10 Hunde, kommer det Ingen ved, om de have Tegn eller ikke. Jeg troer, at det er meget vigtigt for den Frihed, Borgene i Landet have, at Boligen og ligeledes den Jord, som man ene er raadig over, er ukrænkelig. — Jeg kan ikke komme til en anden Anskuelse, end at løse Hunde ere, om end ikke det eneste, saa dog et meget vigtigt Politipaa Landet. De ere ganske uundværlige, navnlig paa Udslyttersteder. Den ærede Justitsminister har ved Sagens 1ste Behandling protesteret imod, at de skulde være det eneste Politipaa Landet, og efter hvad jeg udtalte, vil det ogsaa kunne sees, at jeg vel veed, at vi have Politipaa Landet; efter den Forbindelse, hvori jeg udtalte mig om dette Punkt, er det nemlig klart, at det kun var min Mening, at Politiet er slet eller i alt Fald mangelfuldt organiseret paa Landet, og derom ere vistnok ogsaa Alle enige. Saalænge ingen Omordning af Landpolitiet har fundet Sted, troer jeg ikke, at Staten er berettiget til at bestaate Borgerne, fordi de i Genhold til Nødværgeretten bruge ethvert Vaaben, som de ere mægtige, til at forsvare deres Person og Eiendom, og navnlig